

D ů v o d y :

Dovolatel mylně dovozuje, že stačí výtka kupitelova, že zboží nevyhovuje smlouvě nebo zákonu, neboť výtka musí obsahovati údaj určitých vad zboží, aby prodávatel věděl, o jaké vady jde. Lístek dovolatelův ze dne 12. ledna 1932 vůbec neobsahuje výtku co do jakosti zboží, když dovolatel oznámil, že do osmi dnů teprve udá, co bude pozastaveno. Z výtky zboží musí prodávatel seznati vůli kupitelovu, že nechce zboží přijmouti jako řádné plnění kupní smlouvy, což však nelze seznati z uvedeného lístku. Výtku vad, učiněnou teprve dne 28. ledna 1932, nutno považovati za opožděnou. Toto opoždění není nijak ospravedlněno oznámením návštěvy M. Z tohoto oznámení ze dne 19. ledna 1932 nelze nijak vyvozovati, že žalobce uznal dostačitelnost výtky, nýbrž lze vyčísti jediné jeho ochotu uspořádati případné neshody. Došlo-li však přes to ke sporu, nepozbyl žalobce práva namítati, že výtka vad, jak byla učiněna, nevyhovuje zákonu.

Čís. 14327.

Nepoctivý držitel vkladní knížky dané věřiteli do zástavy jest zavázán k náhradě interesse vlastníku této knížky. Poctivý držitel stává se držitelem nepoctivým, jakmile mu byla doručena žaloba na vydání věci, již drží.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1935, Rv I 731/33.)

Syn žalobcův dal žalovanému jako záruku za zbytek kupní ceny za koupené auto vkladní knížku žalobcovu. Žalovaný dal tuto vkladní knížku do zástavy na svůj dluh firmě Emanuel K. Žalobou domáhá se žalobce na žalovaném vydání vkladní knížky, případně interesse (náhrady škody). N i ž š í s o u d y zamítly žalobu, pokud jí žádáno vydání vkladní knížky proto, že žalovaný ji v držbě nemá, naproti tomu odsoudily žalovaného k zaplacení interesse.

N e j v y š š í s o u d zrušil oba rozsudky a uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Původní žalobní žádost na odsouzení žalovaného k vydání vkladní knížky doplnil žalobce, když žalovaný ve sporu udal, že knížku již nemá v držbě, eventuálním žalobním petitem na odsouzení žalovaného k náhradě interesse pro případ, že by žalobní žádost na vydání knížky byla zamítnuta. Nejde o alternativní zmocnění ve smyslu § 410 c. ř. s. a nevadí proto zamítnutí žaloby ohledně nároku na vydání vkladní knížky případnému odsouzení žalovaného k náhradě interesse. Žalovaný není povinen k náhradě škody již proto, že se alespoň ode dne doručení žaloby stal nepoctivým držitelem vkladní knížky. To ještě k odsouzení žalovaného k náhradě interesse nestačilo, neboť předpokladem toho by bylo nějaké zavinění žalovaného, ze kterého vznikla žalobci uplatňovaná škoda. Bylo zjištěno, že žalovaný dostal předmětnou vkladní knížku od

syna žalobcova jako záruku za zbytek kupní ceny za koupené auto; nebylo však zjištěno, že žalovaný věděl nebo z okolností musel se domnívati, že vkladní knížka nepatří synovi žalobcovu, nýbrž žalobci samotnému, takže platí domněnka pro poctivost držby žalovaného (§ 328 obč. zák.). Jako poctivý držitel byl však žalovaný oprávněn disponovati s knížkou podle libosti, tudíž také dáti ji do zástavy, nezodpovídaje za to nikomu (§ 329 obč. zák.). Žalovaný stal se však nepoctivým držitelem knížky aspoň doručením žaloby (§ 338 obč. zák.) a od tohoto okamžiku musel ze zdržeti jakékoliv dispozice nad knížkou; nezachoval-li se podle toho, ručí vlastníku za veškerou škodu vzniklou jeho neoprávněnou dispozicí s knížkou (§ 335 obč. zák.). Bylo by proto zavinění žalovaného zavazující ho k náhradě interesse pouze v případě, dal-li vkladní knížku firmě Emanuel K. do zástavy neoprávněně, t. j. v době, kdy již poctivým držitelem knížky nebyl. Odvolací soud nezabýval se tím, kdy žalovaný knížku dal do zástavy, zda se tak stalo v době, kdy již poctivým držitelem nebyl, obzvláště zda po doručení této žaloby žalovanému, takže zůstalo řízení a tím i řízení před prvním soudem vadným.

Čís. 14328.

Nárok na náhradu škody vzešlé bezdůvodným odstoupením od zasnoubení, k němuž došlo a jež bylo zrušeno na území Slovenska, jest posuzovati podle práva slovenského, byť oba snoubenci příslušeli do t. zv. historických zemí republiky Československé.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1935, Rv I 734/33.)

Žalobkyně příslušná do t. zv. historických zemí republiky Československé zasnoubila se na území Slovenska se žalovaným, rovněž příslušníkem historických zemí, zaměstnaným však na Slovensku. Tvrdíc, že žalovaný bezdůvodně zrušil (rovněž na území Slovenska) zasnubní slib, domáhá se na žalovaném náhrady škody. Žaloba byla podána u krajského soudu v K. (Čechy), v jehož obvodě má žalovaný nyní bydliště. Nižší soudy řešily spor podle práva platného na území Slovenska a vzavše za prokázáno, že žalovaný se stranil žalobkyně a mimo to si učinil novou vážnou známost, čímž dal žalobkyni důvod k odstoupení od zasnoubení, přisoudily žalobkyni náhradu. Z d ů v o d ů: Podle státoprávních poměrů v Československé republice nelze ovšem Slovensko vůči historickým zemím pokládati za cizinu. Ježto však v každém z těchto území platí dosud — pokud jde o hmotněprávní stránku snubního poměru — jiné předpisy, je tu obdobně užití předpisů t. zv. mezinárodního práva soukromého, pokud jsou pojaty do občanského zákoníka. Přední zásadou těchto předpisů je: locus regit actum. Znění §§ 35, 36 a 37 obč. zák. nasvědčuje tomu, že zásada tato platí netoliko, pokud jde o formu právních jednání, nýbrž i o jejich obsah a jejich právní následky, pokud nejde o zvláštní výjimečné případy. Paragraf 37 obč. zák. neřeší sice otázku, jaké právo má platiti, jde-li o právní jednání mezi tuzemci v cizině. Ustanovení jeho je však analogicky použití i na takový případ a podle toho, co bylo shora uvedeno o dvojitosti práva platného jednak na